

større Udgifter og Opgivelse af Indtægt for Statskassen. Naar vi blot se paa Samlingen 1907—08, hvor der foregik saa betydningsfulde Ændringer i vor Skattelovgivning, se vi, at den radikale Gruppe vilde have haft godt 5½ Mill. mere Nedsættelse paa Toldloven, end der blev vedtaget, uden at anvise nogen som helst Kompensation derfor i nye Indtægter. Og en af Kompensationslovene, nemlig Loven om Forhøjelse af Spiritusafgiften, vilde de ikke være med til. Ligeledes modsatte de sig jo de Kompensationslove, som særlig skulde tjene til at afholde en Del af Udgifterne ved de forøgede Lønninger; de modsatte sig baade Loven om Forøgelse af Statsbanetaksterne — det var ca. 1 Mill. — og de modsatte sig Loven om en Forøgelse af Posttaksterne paa henimod ½ Mill. Kr. Og da der ved selve Lønningslovenes Behandling paa et sent Tidspunkt — netop under Henblik til den slette finansielle Situation — fremkom Forslag om dog at vedtage nogen Indskrænkning i disse Udgifter — saa vidt jeg erindrer var det ca. 300,000 Kr. Nedsættelse paa de store Etablers Lønningslove og vistnok saadant noget som 150,000 Kr. paa Lærerlønningslovene —, vilde man fra den Side slet ikke gaa med dertil. Det vil allerede sige, at hvis de Radikale havde maattet raade, vilde vi alene med de Forholdsregler, jeg her har omtalt, være omtrent 9 Mill. længere nede, end vi ere.

Naar saadanne Kendsgerninger foreligge, skal man huske paa, at man bor i et Glashus og maa ikke kaste med Sten. Det kan ikke nytte, at man søger at vælte hele Skylden for, hvad der er sket, over paa dem, som have ført an, naar Faktum er det, at hvis man selv havde ført an, vilde man have været saa meget længere nede i finansiell Henseende, end man er.

Angaaende Bankgarantien har der jo været ført en Forhandling gennem korte Bemærkninger, og her er ogsaa sagt en Del af det, jeg kunde ønske at fremføre. Jeg kan heller ikke værgе mig mod den Betragtning, at ogsaa hvad Bankgarantien angaar er det Bagklogskab, de Herrer komme med. Maa jeg for mit eget Vedkommende sige: den højtærede Finansminister rettede et heftigt Angreb paa mig i Anledning af Bankgarantien . . . (Affrydelse af Finansministeren) . . . Jo, et meget heftigt Angreb. Den højtærede Finansminister sagde, at det havde været min Pligt at forhindre dette, efter hans Mening, saa skadelige Forslag, og at jeg var et underligt Menneske, fordi jeg overhovedet aldrig brugte min Indsigt, eller hvad han sagde, til at

forhindre daarlige Ting, men altid gik med dertil. Ja, jeg har i mine Dage som Rigsdagsmand fremmet mange Ting og hindret mange Ting, men det har ganske vist altid været efter mit eget Hoved og ikke efter den højtærede Finansministers og andres muligvis bedre Hoveder, den højtærede Finansminister maa tilgive mig, at jeg nu følger mit eget. Men dette kunde jeg ikke hindre, selv om jeg aldrig saa gerne havde villet det. Jeg havde ganske lige saa lidt eller lige saa megen Indflydelse paa den Sag som den højtærede Finansminister eller andre Medlemmer af de to Ting. Det var en af den Art Beslutninger, der, som det ogsaa rigtigt er fremhævet, maa tages af Ministeren paa det Tidspunkt, da det gælder at handle, og hvor saa andre maa være med til, om de ville, at fralægge sig Medansvaret, eller, om de ville, paatage sig det. Saaledes er det, Sagen ligger. Vi, som sad her i Tinget, kunde ikke have saa megen Indsigt i disse Forhold, at vi paa det Tidspunkt kunde øve nogen virkelig selvstændig Kritik over, om det var rigtigt at handle i det Omfang og paa den Maade, som her blev handlet. Det gælder i lige saa høj Grad mig som andre Medlemmer af Tinget.

Endvidere bebrejdede den højtærede Finansminister mig, at jeg ikke, da jeg havde været Finansminister i 14 Maanedere, havde gjort Skridt til at faa Bankgarantien afviklet, medens jeg nu opfordrede den højtærede Finansminister til at beskæftige sig med denne Sag. Jeg har som bekendt ikke været Finansminister i 14 Maanedere. Jeg har været Finansminister i to saa korte Perioder, at jeg overhovedet ikke har kunnet naa videre end til et rent forbedrende Arbejde, ja, egentligt ikke, naar jeg undtager den sidste Del af den ekstraordinære Sommersamling, hvor helt andre Ting stod for, nogen Sinde har forhandlet med dette Ting som Finansminister. I den sidste ordinære Samling var det Finansminister Brun og ikke mig, der var Finansminister, og den højtærede Finansminister tager fuldstændig fejl, hvis han tror, at Finansminister Brun ikke selv styrede sit Departement, og hvis han vil paalægge mig Ansvar for, hvad der den Gang skete eller ikke, ikke fordi jeg vil have noget imod at paatage mig det, men det gav en fuldkommen Forskydning af de virkelige Forhold, hvad den højtærede Finansminister der sagde. For øvrigt er det jo en Kendsgerning, som vistnok ogsaa kendes af den højtærede Finansminister, at Finansminister Brun netop søgte gen-